

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน Learning Styles of Muslim Students with Different Mother Tongues

มิสรอ จูมะ* และธัญภา พลานุกุลวงศ์
Missro Chuma* and Thanyapa Palanukulwong

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ เลขที่ 15 ถนนกาญจนาภิเษย์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90120
Prince of Songkhla University, Hatyai Campus 15 Kanjanawarit Road, Hatyai, Songkhla, 90120. Thailand

*Corresponding Author, E-mail: missro@hwks.ac.th

(Received: June 29, 2017; Revised: August 17, 2017; Accepted: August 18, 2017)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 136 คน และที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่จำนวน 51 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ จำแนกเป็น 6 รูปแบบที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ประกอบด้วย 1) การเรียนรู้โดยใช้การฟัง 2) การเรียนรู้โดยใช้สายตา 3) การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ 4) การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ 5) การเรียนรู้ด้วยตนเอง 6) การเรียนเป็นกลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยายพื้นฐานและการทดสอบที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้มากที่สุดสามอันดับแรก คือ การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนรู้โดยใช้การฟัง 2) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ใช้มากที่สุดสามลำดับแรก คือ การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนรู้โดยใช้การกระทำ ทั้งสองกลุ่มใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เหมือนกัน คือ การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันคือ รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้การฟัง และการเรียนรู้โดยใช้สายตา ข้อเสนอแนะของงานวิจัยคือ ผู้สอนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามควรปรับรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนมุสลิมทั้งสองกลุ่ม

คำสำคัญ : รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

Abstract

This study aimed to investigate English learning styles of the upper secondary Muslim students who have Malay and Thai as their mother tongues. The participants included 136 participants who had Thai as their mother tongues and 51 participants who had Malay as their mother tongues. The instrument included a set of questionnaires on the subjects' background information and learning styles which consisted of 6 categories 1) auditory 2) visual 3) tactile 4) kinesthetic 5) individual 6) group. Statistical descriptive analysis and *t-test* were applied. The findings were as follows: 1) the most preferred learning styles by the participants with Thai mother tongue were kinesthetic, group, auditory and respectively,

2) the most preferred learning styles by the participants with Malay mother tongue were kinesthetic, group, tactile and respectively and 3) both groups of participants had similar learning styles of tactile, kinesthetic, individual, and group; the different learning styles were auditory and visual styles. The study suggested that the teachers in Islamic school should adapt the teaching styles to match with the learning styles of both Thai and Malay participants.

Keywords: Learning styles, Muslim students with Thai as their mother tongues, Muslim students with Malay as their mother tongues, Islamic public school

บทนำ

สภาพการณ์ปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนทั้งโลก เป็นเครื่องมือที่ใช้ในวงการค้า การเมือง สังคม การศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ธุรกิจบันเทิง ตลอดจนด้านสังคม ความสำคัญดังกล่าวทำให้ประเทศไทยกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาบังคับสำหรับนักเรียนไทย ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา (Ministry of Education, 2001) การพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษให้บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตรขั้นพื้นฐาน ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ นับตั้งแต่ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนคือ ครูผู้สอน อันได้แก่ การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การวัดและประเมินผล (Khajornrit, 2007) จนถึงปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนโดยตรง คือ รูปแบบการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน (Walberg, 1989) การเรียนรู้เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยตัวของผู้เรียนเอง และผู้เรียนทุกคนมีลักษณะหรือรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกันไป ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ ความสนใจ และรวมไปถึงกระบวนการเรียนรู้ อันเนื่องมาจากผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้ และมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน ผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนของตนเอง (Kolb, 1981)

รูปแบบการเรียนรู้ (Learning Styles) เป็นองค์ประกอบด้านร่างกาย ปัญญา และอารมณ์ เป็นตัวบ่งชี้ในการรับรู้ ปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียน (Keefe, 1982) รูปแบบการเรียนกับสภาพแวดล้อม ทำให้เกิดประสบการณ์ การสังเกต และการทดลองปฏิบัติ (Kolb, 1981) Oxford (1990) กล่าวว่า หากผู้เรียนสามารถเลือกรูปแบบการเรียน กลวิธี หรือเทคนิคการเรียนที่เหมาะสมกับความชอบและความต้องการของตนเอง ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาศักยภาพทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

นักการศึกษาได้นำเสนอรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย หนึ่งในนั้นคือ Reid (1987) ซึ่งจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนรู้เป็น 6 รูปแบบการเรียนที่เป็นรูปแบบการเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) โดยยึดลักษณะการรับข้อมูลและการทำงาน คือ 1) การเรียนโดยใช้การฟัง (Auditory) เป็นการรับรู้ข้อมูลจากการฟัง เช่น การฟังคำบรรยายอภิปรายบทสนทนา เครื่องบันทึกเสียง 2) การเรียนโดยใช้สายตา (Visual) เป็นการใช้สายตาเพื่อศึกษาข้อมูลที่เป็นทั้งภาษาและภาพ เช่น อ่านหนังสือ แผ่นผัง แผนภูมิ รูปภาพ ป้ายประกาศ วีดิทัศน์และภาพยนตร์ 3) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic) เป็นการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์จำลอง เช่น บทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ และการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง 4) การเรียนรู้ด้วยการกระทำ (Tactile) เป็นการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำ เช่น การสร้างแบบจำลอง การทดลอง การเรียนจากสิ่งของที่จับต้องได้ เช่น สมุดภาพ หรือ บัตรคำ 5) การเรียนด้วยตนเอง (Individual) เป็นการที่ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง ทั้งในชั้นและนอกชั้นเรียน 6) การเรียนเป็นกลุ่ม (Group) เป็นการที่ผู้เรียนทำงานร่วมกับเพื่อนหรือเพื่อนร่วมชั้นทั้งเป็นคู่และกลุ่ม

ภูมิหลังของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน กล่าวคือ ภูมิหลังหรือวัฒนธรรมที่เป็นเหมือน

แรงจูงใจ เป็นคุณค่า ความเชื่อ อัตลักษณ์ ประสบการณ์ และวิถีชีวิตที่ถ่ายทอดกันมารุ่นสู่รุ่น (House et al., 2004) และเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อกระบวนการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ และกระบวนการคิด (Earley & Ang, 2003) ความแตกต่างทางวัฒนธรรมหรือภูมิหลังของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อความชื่นชอบในการเรียนรู้ (Hofstede, 2001) และทำให้เกิดความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ (Reynolds, 1997) งานวิจัยของ Reid (1987) ซึ่งศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ และมีภูมิหลังภาษาแม่ที่ต่างกัน จำนวน 1,388 คน พบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกับเจ้าของภาษา และ Park (2000) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในประเทศอเมริกา ของชาวกัมพูชา มอญ ลาว และเวียดนาม โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มคนผิวขาว พบว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีชาติพันธุ์ต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน

จากงานวิจัยที่พบว่า ผู้เรียนที่มีภูมิหลังต่างกัน จะมีความรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ต่างกัน ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษาผู้เรียนมุสลิมในประเทศไทยที่มีภูมิหลังและชาติพันธุ์ที่ต่างกัน กล่าวคือ ผู้เรียนมุสลิมในประเทศไทยส่วนใหญ่มีเชื้อสายมลายู ซึ่งเป็นชนชาติหนึ่งที่มีศาสนา ภาษา จารีตประเพณี วิถีชีวิต ประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกับคนไทยส่วนใหญ่ในประเทศไทย มุสลิมไม่ได้อาศัยอยู่เฉพาะในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ ยังมีส่วนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในภาคอื่นๆ ของประเทศ นอกจากนี้มุสลิมในประเทศไทยไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากมลายูเพียงอย่างเดียว แต่มาจากหลายชาติพันธุ์คือ จากอาหรับ เปอร์เซีย ชาว ชาม เขมร และเอเชียใต้ แต่มุสลิมที่สืบเชื้อสายมลายูมีจำนวนมากที่สุด (Jitmuad, 1992) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่มีจำนวนน้อยมาก เช่น งานวิจัยของ Boonsuk (2009) ศึกษาเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่เป็นมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทย ผลจากการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มนี้ใช้รูปแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่มมากที่สุด และการเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนใช้ในการเรียนน้อยที่สุด

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ยังไม่พบงานวิจัยใดที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ที่อาศัยในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้และอาศัยอยู่ในภาคใต้ตอนบน ที่อาจส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมทั้งสองกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่
2. ศึกษาเรียนรู้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เหมือนกันหรือแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการทำวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 364 คน กำลังศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พื้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 5 แห่ง (โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร โรงเรียนธรรมศึกษามูลนิธิ โรงเรียนส่งเสริมวิทยามูลนิธิ โรงเรียนท่าใหญ่ และโรงเรียนส่งเสริมศาสนาวิทยามูลนิธิ) โดยแบ่งประชากรเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ที่มาจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 73 คน และกลุ่มที่เป็นนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่มาจากจังหวัดสงขลา สตูล ตรัง พังงา พัทลุง และกระบี่ จำนวน 291 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบสองขั้นตอน (Two-stage sampling) คือแบบชั้นภูมิและแบบอย่างง่าย ส่วนการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้การคำนวณหาตามตารางของ Krejcie และ Morgan ที่ระดับความเชื่อมั่น .95 (Krejcie & Morgan, 1970) ได้ดังนี้ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ จำนวน 51 คน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า มลายูมุสลิม) และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 136 คน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า ไทยมุสลิม) รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 197 คน

เครื่องมือวิจัย

แบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลภูมิหลังของนักเรียน และส่วนที่ 3 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ เป็นทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ของ Reid (1987) ประกอบด้วย 6 รูปแบบ คือ 1) การเรียนโดยใช้การฟัง 2) การเรียนโดยใช้สายตา 3) การเรียนโดยใช้การกระทำ 4) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ 5) การเรียนด้วยตนเอง 6) การเรียนเป็นกลุ่ม

แบบสอบถามเป็นแบบ Likert-Style ที่ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นตามแบบ 4 ตัวเลือก หรือ four-point Likert scale (1=น้อยที่สุด ไปจนถึง 4=มากที่สุด) เกณฑ์การตีความข้อมูลจากแบบสอบถาม คือ ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.50 = น้อยที่สุด 1.51 - 2.50 = น้อย 2.51 - 3.50 = มาก และ 3.51 - 4.00 = มากที่สุด แบบสอบถามเป็นภาษาไทยและผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของการแปลและเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน โดยได้ค่าดัชนีความเที่ยงตรงของเนื้อหาแบบสอบถาม (ค่า IOC) ที่ระดับ 0.83 และผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต้น ซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากโรงเรียนในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับ 0.81 อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ยอมรับได้ว่ามีที่น่าเชื่อถือ

วิธีการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม ในช่วงเดือนมกราคม - มีนาคม ปี 2560 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พื้นที่หาดใหญ่จำนวน 187 คน คือ นักเรียนที่เป็นมลายูมุสลิม จำนวน 51 คน และนักเรียนที่เป็นไทยมุสลิม จำนวน 136 คน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าการทดสอบที (t-test) และค่าความสัมพันธ์ (correlation)

ผล

ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มนักเรียนมลายูมุสลิม จำนวน 51 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 28 คน และเพศหญิง จำนวน 23 คน อายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 16-18 ปี มาจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เข้ามาศึกษาในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556-2560 เป็นระยะเวลา 4 ปี นักเรียนเหล่านี้มีภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สาม กลุ่มนี้ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลักในการสื่อสารภายในครอบครัวและเพื่อน

กลุ่มนักเรียนไทยมุสลิม จำนวน 136 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 41 คน เพศหญิงจำนวน 95 คน อายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 16-18 ปี ร้อยละ 80 มาจากจังหวัดสงขลา ร้อยละ 12 จังหวัดสตูล และร้อยละ 8 มาจากจังหวัดพัทลุง นครศรีธรรมราช กระบี่ และสุราษฎร์ธานี เข้ามาศึกษาในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ในระดับชั้นประถมศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550- 2560 เป็นระยะเวลา 10 ปี นักเรียนเหล่านี้มีภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการใช้สื่อสารภายในครอบครัวและเพื่อน

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามในส่วนของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิมมีรายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิม

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ	นักเรียนไทยมุสลิม (n = 136)			นักเรียนมลายูมุสลิม (n = 51)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนรู้โดยใช้การฟัง	3.09	0.41	มาก	2.88	0.46	มาก
การเรียนรู้โดยใช้สายตา	2.98	0.49	มาก	2.82	0.48	มาก
การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ	2.97	0.47	มาก	2.89	0.48	มาก
การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติใน สถานการณ์ต่าง ๆ	3.27	0.66	มาก	3.16	0.38	มาก
การเรียนรู้ด้วยตนเอง	2.71	0.62	มาก	2.65	0.65	มาก
การเรียนรู้เป็นกลุ่ม	3.26	0.45	มาก	3.16	0.42	มาก
ภาพรวม	3.05	0.36	มาก	2.93	0.34	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิมมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.05$, S.D. = 0.36 และ $\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.34) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนไทยมุสลิมใช้มากใน 3 อันดับแรกได้แก่ การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.66) การเรียนรู้เป็นกลุ่ม ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = 0.45) และการเรียนรู้โดยใช้การฟัง ($\bar{X} = 3.09$, S.D. = 0.41) ขณะที่การเรียนรู้ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 0.62) เป็นรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ใช้น้อยที่สุดในกลุ่มนักเรียนมลายูมุสลิม เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนใช้มากที่สุด คือ การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.38) และการเรียนรู้เป็นกลุ่ม ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.42) รองลงมาคือ การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ ($\bar{X} = 2.89$, S.D. = 0.48) และการเรียนรู้โดยใช้การฟัง ($\bar{X} = 2.88$, S.D. = 0.46) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 2.65$, S.D. = 0.65) เป็นรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ใช้น้อยที่สุด น่าสังเกตว่าทั้ง 2 กลุ่มใช้การเรียนรู้ด้วยตนเองน้อยที่สุด รูปแบบการเรียนของกลุ่มไทยมุสลิม เมื่อพิจารณารายข้อจะพบข้อแตกต่างสำคัญบางประการดังที่นำเสนอในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมในรายข้อ

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนรู้โดยใช้การฟัง (Auditory)	ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น	3.26	0.52	มาก
	เมื่อมีคนบอกวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนได้ดีขึ้น	3.18	0.60	มาก
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น	3.10	0.65	มาก
	ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน	3.04	0.73	มาก

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อครูสอนด้วยการบรรยาย	2.87	0.80	มาก
การเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual)	ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน	3.18	0.65	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านสิ่งที่ครูเขียนบนกระดาน	3.09	0.67	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด	3.02	0.77	มาก
	เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน ฉันจำได้ดียิ่งขึ้น	3.00	0.72	มาก
	ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน	2.63	0.77	มาก
การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ (Tactile)	เมื่อฉันได้สร้างบางสิ่งบางอย่าง ฉันจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.18	0.63	มาก
	ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางสิ่งบางอย่าง	3.06	0.72	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้น ถ้าได้ทำโครงการในชั้นเรียน	2.95	0.73	มาก
	ฉันสนุกกับการทำโครงการในชั้นเรียน	2.89	0.75	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้วาดภาพขณะที่ฉันเรียน	2.78	0.78	มาก
การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic)	ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน	3.51	0.74	มาก
	เมื่ออยู่ในชั้นเรียน ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน	3.38	2.58	มาก
	ฉันชอบเรียนรู้ด้วยการทำบางสิ่งบางอย่างในชั้นเรียน	3.24	0.54	มาก
	เมื่อฉันทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.17	0.65	มาก
	ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในชั้นเรียน	3.05	0.81	มาก
การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual)	ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.24	0.73	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ทำงานคนเดียว	2.69	0.77	มาก
	ในชั้นเรียนฉันทำงานได้ดี เมื่อทำงานคนเดียว	2.66	0.78	มาก
	ฉันชอบทำโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง	2.62	0.83	มาก
	ฉันชอบทำงานคนเดียว	2.35	0.94	น้อย

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนรู้เป็นกลุ่ม (Group)	ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	3.43	0.58	มาก
	ฉันทำงานได้มากขึ้นเมื่อทำร่วมกับผู้อื่น	3.28	0.64	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้นเมื่อเรียนเป็นกลุ่ม	3.25	0.71	มาก
	ฉันสนุกกับการทำงานที่ได้รับมอบหมายกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนสองหรือสามคน	3.18	0.62	มาก
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีที่สุด เมื่อฉันทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.17	0.63	มาก

จากตารางที่ 2 นักเรียนไทยมุสลิมมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก สามอันดับแรกคือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่ออยู่ในชั้นเรียนฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน ($\bar{X} = 3.51$) การเรียนเป็นกลุ่ม ฉันชอบที่เรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ($\bar{X} = 3.43$) และการเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน ($\bar{X} = 3.38$) ตามลำดับ นอกจากนี้รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบน้อยที่สุด 3 ลำดับสุดท้ายคือ การเรียนด้วยใช้สายตา ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน ($\bar{X} = 2.63$) การเรียนด้วยตนเอง ฉันชอบทำงานโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 2.62$) และการเรียนด้วยตนเอง ฉันชอบทำงานคนเดียว ($\bar{X} = 2.35$)

รายชื่อของกลุ่มนักเรียนมลายูมุสลิมนำเสนอในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมลายูมุสลิมในรายชื่อ

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนรู้โดยใช้การฟัง (Auditory)	ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น	3.04	0.69	มาก
	เมื่อมีคนบอกวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.1	0.61	มาก
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น	2.86	0.69	มาก
	ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน	2.73	0.85	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อครูสอนด้วยการบรรยาย	2.69	0.76	มาก
การเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual)	ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน	3.10	0.78	มาก
	เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน ฉันจำได้ดียิ่งขึ้น	2.98	0.76	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านสิ่งที่ครูเขียนบนกระดาน	2.94	0.76	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด	2.67	0.82	มาก
	ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน	2.39	0.75	น้อย

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ (Tactile)	ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางสิ่งบางอย่าง	3.22	0.67	มาก
	เมื่อฉันได้สร้างบางสิ่งบางอย่าง ฉันจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.16	0.64	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้น ถ้าได้ทำโครงการในชั้นเรียน	2.80	0.80	มาก
	ฉันสนุกกับการทำโครงการในชั้นเรียน	2.67	0.74	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้วาดภาพขณะที่ฉันเรียน	2.63	0.89	มาก
การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic)	ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน	3.29	0.58	มาก
	เมื่ออยู่ในชั้นเรียน ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน	3.18	0.62	มาก
	ฉันชอบเรียนรู้ด้วยการทำบางสิ่งบางอย่างในชั้นเรียน	3.14	0.69	มาก
	เมื่อฉันทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.12	0.65	มาก
	ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในชั้นเรียน	3.06	0.70	มาก
การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual)	ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.25	0.69	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ทำงานคนเดียว	2.65	0.89	มาก
	ในชั้นเรียนฉันทำงานได้ดี เมื่อทำงานคนเดียว	2.63	0.87	มาก
	ฉันชอบทำงานคนเดียว	2.39	1.00	น้อย
	ฉันชอบทำงานโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง	2.35	-	น้อย
การเรียนรู้เป็นกลุ่ม (Group)	ฉันทำงานได้มากขึ้นเมื่อทำร่วมกับผู้อื่น	3.20	0.60	มาก
	ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	3.20	0.69	มาก
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีที่สุด เมื่อฉันทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.16	0.64	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้นเมื่อเรียนเป็นกลุ่ม	3.14	0.80	มาก

จากตารางที่ 3 นักเรียนมลายูมุสลิมมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรกคือ การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน ($\bar{X} = 3.29$) การเรียนรู้ด้วยตนเอง ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ($\bar{X} = 3.25$) และการเรียนรู้โดยใช้การกระทำ ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางสิ่งบางอย่าง ($\bar{X} = 3.22$) ตามลำดับ นอกจากนี้รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ใช้น้อยที่สุด 3 อันดับสุดท้าย คือ การเรียนรู้ด้วยใช้สายตา ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน ($\bar{X} = 2.39$) การเรียนรู้ด้วยตนเอง ฉันชอบทำงานคนเดียว ($\bar{X} = 2.39$) และการเรียนรู้ด้วยตนเอง ฉันชอบทำงานโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 2.35$)

ความแตกต่างและความเหมือนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม นำเสนอในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ	นักเรียนไทยมุสลิม (n = 136)			นักเรียนมลายูมุสลิม (n = 51)			t-value
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	
การเรียนโดยใช้การฟัง	3.09	0.41	มาก	2.88	0.46	มาก	2.96**
การเรียนโดยใช้สายตา	2.98	0.49	มาก	2.82	0.48	มาก	2.07*
การเรียนโดยใช้การกระทำ	2.97	0.47	มาก	2.89	0.48	มาก	0.98
การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ	3.27	0.66	มาก	3.16	0.38	มาก	1.15
การเรียนด้วยตนเอง	2.71	0.62	มาก	2.65	0.65	มาก	0.55
การเรียนเป็นกลุ่ม	3.26	0.45	มาก	3.16	0.42	มาก	1.44
ภาพรวม	3.05	0.36	มาก	2.93	0.34	มาก	2.06*

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.06$) มี 4 รูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้เหมือนกัน คือ รูปแบบการเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม 2 รูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การเรียนโดยใช้การฟัง ($t = 2.96$) และการเรียนโดยใช้สายตา ($t = 2.07$)

เมื่อพิจารณารายชื่อจะพบข้อแตกต่างสำคัญบางประการดังที่นำเสนอในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมในรายชื่อ

รูปแบบการเรียนรู้อ	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)			มลายูมุสลิม (n=51)			t-value
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	
การเรียนโดยใช้การฟัง (Auditory)	ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น	3.26	0.52	มาก	3.04	0.69	มาก	2.33*
	ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน	3.04	0.73	มาก	2.73	0.85	มาก	2.54**
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น	3.10	0.65	มาก	2.86	0.69	มาก	2.13*
การเรียนโดยใช้สายตา (Visual)	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด	3.02	0.77	มาก	2.67	0.82	มาก	2.75**
การเรียนโดยการลงปฏิบัติ ในสถานการณ์ต่างๆ (Kinesthetic)	ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน	3.51	0.74	มาก	3.29	0.58	มาก	2.08*

ตารางที่ 5 (ต่อ)

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)			มลายูมุสลิม (n=51)			t-value
		\bar{X}	S.D.	ระดับ การใช้	\bar{X}	S.D.	ระดับ การใช้	
การเรียนรู้เป็นกลุ่ม (Group)	ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	3.43	0.58	มาก	3.20	0.69	มาก	2.29*

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 หากพิจารณารูปแบบการเรียนรู้ใน 30 ข้อ พบว่า มีเพียง 6 ข้อที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การเรียนโดยใช้การฟัง ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น ($t = 2.33$) ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้นเมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น ($t = 2.13$) และ ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน ($t = 2.54$) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน ($t = 2.08$) การเรียนเป็นกลุ่ม ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ($t = 2.29$) และการเรียนโดยใช้สายตา ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด ($t = 2.75$) เป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนไทยมุสลิมมีรูปแบบการเรียนรู้โดยมีค่าเฉลี่ยมากกว่านักเรียนมลายูทุกด้าน

อภิปรายผล

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม

1. นักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 6 รูปแบบการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมากคือ รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้สายตา การเรียนโดยใช้การฟัง การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุดคือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ รองลงมาคือการเรียนรู้เป็นกลุ่ม ส่วนรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้น้อยที่สุดคือ การเรียนด้วยตนเอง

2. ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่เหมือนกันคือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ มากที่สุดซึ่งรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้พบมากการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น ผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Reid, 1987)

รูปแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่มเป็นอีกรูปแบบที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุด ส่วนรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ทั้งสองกลุ่มใช้น้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Boonsuk (2009) ซึ่งพบว่าผู้เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม (ปอเนาะ) ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ถนัดที่จะเรียนรู้แบบกลุ่ม และการเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด Boonsuk ยังพบว่า นักเรียนมุสลิมในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ขาดพื้นฐานความรู้ และความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจาก นักเรียนส่วนใหญ่มาจากหลายพื้นที่แตกต่างกัน อีกทั้งมีภูมิหลังและความคาดหวังในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน นักเรียนบางกลุ่มสนใจที่จะเรียนต่อด้านศาสนา ไม่คาดหวังที่จะเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย และเรียนภาษาอังกฤษเพียงเพื่อให้ผ่านหลักสูตรบังคับของโรงเรียนเท่านั้น เพราะฉะนั้นหากผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง จะทำให้ผู้เรียนมีความกังวลในการเรียนมากกว่าการเรียนเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม การเรียนเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ทำความเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยลดความกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย นอกจากนี้ทั้งนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน ใน 2 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การฟัง และการเรียนโดยใช้สายตา

โดยที่นักเรียนไทยมุสลิมมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้การฟังและการใช้สายตาเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนมลายูมุสลิม

ความแตกต่างเหล่านี้ อาจเกิดจากภูมิหลังที่ต่างกัน ผู้เรียนไทยมุสลิมมีภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่งและมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในขณะที่นักเรียนมลายูมุสลิมมีภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง มีภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาที่สาม แสดงถึงบริบทการเรียนรู้ภาษาที่ต่างกัน อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน อันเนื่องมาจากครูผู้สอนขาดความรู้และความมั่นใจในการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษของตนเอง (Puthong, 2009; Hayikaleng, 2011)

ภาษาไทยเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่งของนักเรียนไทยมุสลิม ทำให้การเรียนรู้หรือรับข้อมูลของนักเรียนไทยมุสลิมดีกว่านักเรียนมลายูมุสลิม ในขณะที่นักเรียนมลายูมุสลิมใช้ภาษามลายูในการสื่อสารกับเพื่อนและครอบครัว ทำให้มีความคุ้นเคยกับภาษาไทยน้อยกว่ากลุ่มไทยมุสลิม ส่งผลให้กระบวนการฟังของนักเรียนกลุ่มนี้ต้องใช้เวลาประมวลความเข้าใจ เมื่อฟังภาษาไทยแล้วจะต้องแปลความหมายกลับไปยังภาษามลายูที่ตนเองคุ้นเคยกว่า จึงทำให้การประมวลข้อมูลช้ากว่านักเรียนไทยมุสลิม และกระบวนการฟังลดลงด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ Krashen (1981 อ้างใน Brown, 2000) ซึ่งกล่าวว่า การเรียนภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่นั้นเป็นการเรียนแบบรับภาษา (acquisition) ผู้เรียนจะสนใจตัวข้อมูลหรือเนื้อหาที่เรียน ส่วนการเรียนภาษาที่สองจะเป็นแบบการเรียนรู้ภาษา (learning) ผู้เรียนจะต้องใส่ใจทั้งตัวภาษาและข้อมูลที่เรียนไปพร้อมกัน

สรุป

นักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมมีระดับการใช้ทั้ง 6 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เหมือนกัน 4 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม และมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 2 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การฟังและการเรียนโดยใช้สายตา นอกจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนมุสลิมทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่มเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนใช้มากที่สุด และรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด จากรูปแบบการเรียนรู้ในรายละเอียด 30 ข้อ พบว่ามี 29 ข้อที่ผู้เรียนไทยมุสลิมชอบใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และมีเพียง 1 ข้อที่ผู้เรียนใช้ในระดับน้อย คือ การเรียนด้วยตนเอง *ฉันชอบทำงานคนเดียว* และในส่วนของนักเรียนมลายูมุสลิม พบว่ามี 27 ข้อที่ผู้เรียนชอบใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมาก และมีเพียง 3 ข้อที่ผู้เรียนใช้ในระดับน้อย คือ การเรียนโดยใช้สายตา *ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน การเรียนด้วยตนเอง ฉันชอบทำงานคนเดียว และฉันชอบทำโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง* ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีภาษาแม่ต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้ทั้งที่เหมือนกันและต่างกันในการเรียนภาษาอังกฤษ จึงจำเป็นที่ครูผู้สอนควรใช้เทคนิควิธีการสอนที่แตกต่างกัน ยิ่งครูผู้สอนเข้าใจวิธีการเรียนของผู้เรียนมากเท่าใด ก็ยิ่งสามารถวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย และสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้ ผู้เรียนทุกคนจะได้มีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของการเรียน เกิดแรงจูงใจ ความพอใจในการเรียน หากผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมที่หลากหลายและสอดคล้องกับความแตกต่างเหล่านี้ จะมีผู้เรียนจำนวนหนึ่งที่ไม่เสียเปรียบจากกระบวนการเรียนการสอน

จากผลสะท้อนดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) จึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบการสอนของครูผู้สอนและรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เหมาะสมในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในวงกว้างขึ้น อาจขยายกลุ่มประชากรครูและนักเรียนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาประสิทธิภาพและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ตรงตามความต้องการของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- Boonsuk, Y. (2009). English language Learning Styles of Pondok School Student in Southern Thailand. *National Graduate Research Conference, 12, 1930-1939.*
- Brown, H. D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching.* (4th ed.). New York: Addison Wesley Longman.
- Earley, C. & Ang, S. (2003). *Cultural Intelligence: Individual interactions across Cultures.* Stanford: Palo Alto, CA.
- Hayikaleng, N. (2011). *Comparisons of Problems in Teaching English at Upper Secondary level between Public Schools and Islamic Private Schools in Narathiwat.* A Minor Thesis. Teaching English as an International Language, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University. (in Thai)
- House, R. J., Hanges, P. J., Javidan, M., Dorfman, P. W. & Gupta, V. (2004). *Culture, Leadership and Organizations: The GLOBE Study of 62 Societies.* London: Sage Publications, Inc.
- Hofstede, G. (2001). *Cultures Consequences: Comparing Values, Behavior, Institutions and Organizations Across nations.* (2nd ed.). London: Sage Publications, Inc.
- Jitmuad, S. (1992). *Islamic Culture.* Bangkok: Thangnum. (in Thai)
- Khajornrit, B. (2007). *Behavior of Teaching English of Foreign Teachers in the Opinion of Mathayom 1-3 Students at Private Schools in Pattaya City.* Master's Thesis of Curriculum and Instruction. Graduate School, Burapha University. (in Thai)
- Keefe, J. W. (1982). *Assessing student learning styles: An overview.* In J. W. Keefe (Ed.), *Student learning styles and brain behavior* (pp. 43-53). Reston, VA: National Association of Secondary School Principals.
- Kolb, A. D. (1981). *Learning Style Inventory: A Self-Description of Preferred Learning Modes.* Boston: Mc Bers.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement, 30*(3), 607-610.
- Ministry of Education. (2001). *The Basis Education* B.E. 2544. (in Thai)
- Oxford, R. L. (1990). *Language Strategies: What every teacher should know.* New York: Newbury House/Harper Collins.
- Park, C. C. (2000). Learning Style Preferences of Southeast Asian Students. *Urban Education, 35,* 245-268.
- Puthong, L. (2009). *English Teaching Methodology in Elementary Schools in the Upper Northern Region of Thailand.* Research Project from Faculty of liberal Arts. Chiang Mai: Maejo University. (in Thai)
- Reid, J. M. (1987). The learning style preferences of ESL Students. *TESOL Quarterly, 21,* 87-111.
- Reynolds, M. (1997). Learning Styles: A Critique. *Management Learning, 28,* 115-133.
- Walberg, H. J. (1989). *The Effective Teacher.* New York: McGraw-Hill.